

SPRAVODAJKA obce Selce

Číslo 2/2015

Ročník XV.

APRÍL 2015

Pod'akovanie ...

Sme Selčania. Žijeme v spoločnej obci, máme spoločných susedov, priateľov, veľakrát sme rodinne poprepájaní. Všetkým nám záleží na rozkvetení našej obce, na chránení a zveľaďovaní vzťahov, ale aj spoločného majetku. Väčšina z nás nie je ľahostajná k životu okolo nás, niektorí poukážu na nedostatky či problémy, iní priložia podľa svojich možností ruku k dielu. Aj jedným aj druhým patrí pod'akovanie.

Do prvej skupiny sa prednedávnom zaradila aj facebooková stránka Mladí Selčania. Informujú o dianí v obci aj v jej okolí, upozorňujú na problémy

a robia reklamu nielen obci, ale aj podnikateľom a občanom. Taktiež sa o dianí z tejto stránky môžu dozvedieť aj ľudia v celej našej republike, či za jej hranicami. Stačí len chcieť.

*Do skupiny ľudí, ktorí priložia ruku k dielu počas svojho voľného času patrí aj pán **Branišlav Stankoviansky**, ktorý pomohol obecnému úradu pri odborných prácach pri spiľovaní dreví, ktoré ohrozovali nehnuteľnosť materskej škôlky a cestu do Čachova. Prácu poskytol úplne zdarma. Za celú obec aj za obecný úrad mu patrí pod'akovanie.*

Ján Kupec, starosta obce

Týždeň zdravia na ZŠ v Selciach

Do ktorej skupiny aditív patrí chemicky vyrobený vitamín C? Ktoré potraviny nie je povolené prifarbovať?

Odpoveď na tieto a podobné otázky sa mohli žiaci našej základnej školy dozvedieť počas „Týždňa zdravia“. Stalo sa už každoročným zvykom, že v skorých jarných mesiacoch pripravujú vyučujúci pre svojich žiakov aktivity zamerané na naše zdravie, výživu, pohyb. Týždeň zdravia sme zahájili v piatok 27. marca reláciou v školskom rozhlase na tému: „Škodlivé látky v potravinách“. V telocvični žiakov 1. a 2. ročníka čakali pohybové hry, tretiaci si zahrali proti štvrtákom zápas vo vybíjanej a žiaci II. stupňa odohrali medz triedny florbalový turnaj.

Deviataci predviedli mladším spolužiakom ako zistiť Ph roztokov používaných v domácnosti. Deti najviac zaujal pokus, kde zisťovali, čo sa stane zmiešaním Coca-Coly a mlieka. O prírodných farbivách v ovocí a v zelenine nás presvedčili ôsmačky, iní žiaci pripravili

pre mladších rôzne poučné hry, či zábavné pexesá, puzzle, hádanky. Vestibul školy zaplnili výtvarné práce, papierové obedáriky, jedálne lístky siedmakov, projektové práce v angličtine, v nemčine a vo francúzštine, spracovanie obalov potravín žiakov 8. ročníka a zaujímavá hra o „éčkach“ žiakov 2. ročníka. Hlavne mladšie deti zaujala výstavka nápojov, kde zistili, koľko cukru ich obľúbený nápoj obsahuje. Čítanie s porozumením si žiaci overili v nástenkovej súťaži: „Éčka v našej potrave“. V triedach sa besedovalo na tému: „Vieme, čo jeme?“.

Hoci príprava týchto aktivít je časovo i organizačne náročná, prináša žiakom zážitkové učenie, ktoré je jednou z najúčinnejších foriem učenia sa. Žiaci si odnášajú nové poznatky a postoje k vlastnému zdraviu, ktoré budú môcť efektívne uplatniť v praktickom živote. Nech už dieťa v mladšom veku vie, že starostlivosť o zdravie má byť na prvom mieste, že o svoje zdravie treba dbať a chrániť si ho.

Mgr. Zuzana Hrašková

Marec - mesiac knihy

Už tradične mesiac marec spájame nielen s príchodom jari, ale i mesiacom knihy. Kniha - najväčší priateľ človeka od vynálezu kníhtlače, patrí medzi neodmysliteľných spoločníkov mladých či starých. Prečo si Mesiac knihy pripomínáme práve v marci?

Marec je mesiac knihy už od roku 1955, kedy ho v bývalom Československu vyhlásili na počesť Mateja Hrebendu. Cieľ bol jednoduchý – podpora trvalého záujmu o knihy.

Martin Hrebenda Hačavský

Do slovenskej histórie sa zapísal najmä ako popredný rozširovateľ slovenských a českých kníh. Prechodil nielen celé Slovensko, ale aj Prahu, Viedeň, Pešť a Dolnú zem. Predaj kníh, ktoré mu zverovali vydavatelia, spájal i s poučaním a národným uvedomovaním, šíril kultúru a osvetu. V tých časoch mnohí pokladali čítanie kníh za nepotrebnú vec, za výsadu vzdelancov. Proti tomuto názoru, proti tejto zaostalosti viedol svoj neúprosný boj. Na cestách zachraňoval pred skazou staré knihy, zasielal ich do škôl a spoločných inštitúcií, alebo ich donášal popredným vzdelancom. Takto mnoho kníh zachránil a významnou mierou sa pričínal o budovanie knižníc. Svoju súkromnú zbierku kníh

daroval Matici slovenskej a prvému slovenskému Gymnáziu v Revúcej. I keď sám nevidomý, predsa viedol slovenský ľud za svetlom poznávania. Keď mu už nohy zoslabli, stal sa trafikantom. Predával tabak, sviečky a ocot. V roku 1866 ho prepadol, zbil a okradol zlodej a o tri dni umrel. Narodil sa a zomrel v marci.

Od rozšírenia internetu je marec nielen mesiacom knihy, ale práve aj mesiacom internetu.

Žiaľ, čím ďalej tým viac mladí ľudia zanedbávajú čítanie kníh a radšej využívajú internet, alebo sa neprítomne pozerajú na televíznu obrazovku. Je to krok dozadu, lebo nastáva nenávratné vzdľaovanie od kníh a absolútne zameriavanie pozornosti na bezhodnotné programy a vysielania.

Literatúra má v bežnom i študentskom živote svoje stále miesto. Zdrojom stretnutí s knihami odjakživa nie sú len kníhkupectvá a vlastné domáce knižné zbierky, ale svoje nezastupiteľné miesto tu majú aj knižnice.

Preto by sme Vás radi pozvali do knižnice v našej obci. V knižnici vás radi privítame v utorok poobede od 14.00 do 17.00 a vo štvrtok od 10.00 do 12.00 hod. kde Vás bude čakať „pani od kníh“ Lucia.

Ing. Danica Barnová

APRÍL – mesiac lesov

Apríl ako „mesiac lesov“ sa oslavuje od roku 1952. Lesy sú neoddeliteľnou súčasťou Slovenska. Či sa jedná o okolie riek, alebo o naše pohoria, takmer vždy je niekde na obzore les alebo aspoň lesík. Tú zeleň vnímame takmer podvedome, ale len málo ľudí vie, čo sa tam odohráva, kto alebo čo tam žije, či rastie.

Voda netečie z vodovodu, ale najčastejšie sa „zbiera“ niekde v lesoch. Lesy tlmia hluk, znižujú množstvo prachu v našom okolí a sú útočiskom rozličných druhov rastlín a živočíchov. Lesy sú našimi pľúcami, rezervoármi pitnej vody. Plnia zdravotnú aj rekreačnú úlohu. V lese nič nevyjde nazmar, všetko má svoje miesto, význam a trvanie... prirodzený kolobeh života. My ľudia si myslíme, že

Selce, lokalita Roháčová, 17.4.2015

sme najdokonalejší, všetko vieme a všetkému rozumieme. Nie je to tak... Máme najmodernejšie technológie, no nikto ešte nevyrobil vlákno, ktoré by bolo dokonalejšie ako obyčajná pavučina. Nedokážeme nahradiť obyčajný chlorofyl a fotosyntézu, vďaka čomu máme životodarný kyslík. Príroda

ale zvlášť je pre nás tým najlepším zdrojom poučenia a knihou, ktorú by sme mali čítať pomaly a dôkladne, pretože nikde nenájdeme lepší zdroj poznania a múdrosti.

V poslednom čase sú naše lesy ohrozované silnými vetrami.

Dňa 15.5.2014 (na Žofiu) pri veternej kalamite padlo v rámci Slovenska 4 070 000 m³ drevnej hmoty. Z toho: štátne lesy 2 350 000 m³ a neštátne 1 720 000 m³ (t.j. urbár, obecné a mestské lesy, vojenské lesy atď.). Ročne sa vynakladajú veľké finančné prostriedky na obnovu lesa (zalesňovanie), či na odstraňovanie následkov škôd.

Lesy by sme mali chrániť nielen v apríli, ale po celý rok. Udržiavať ich čisté, aby sa zachovali pre budúce generácie. Je

ľudskou povinnosťou les chrániť, zveľaďovať, aby sa táto krása nezničila.

A propo: Viete, že naše lesy zadržiavajú 4-krát viac vody, ako všetky vodné nádrže na Slovensku?

Rasťo Blaško

Spomienka na našich rodákov

Andrej Očenáš (1911 Selce – 1995 Bratislava)

„Môj rodný kraj, hádam z krajov najkrajších na svete, veľmi ľúbim.“

Tieto slová vyznania k rodnému kraju patria hudobnému skladateľovi, pedagógovi, národnému umelcovi, profesorovi Andrejovi Očenášovi, ktorého 20. výročie úmrtia sme si pripomenuli v mesiaci apríl. Dovoľte mi pri tejto príležitosti, podeliť sa so spomienkami môjho nebohého starého otca p. Jána Rusku na majstra Andreja Očenáša. Takto mi o ňom pred rokmi napísal.

Andrej Očenáš nikdy nezabúdal na svoj rodný kraj. Rád sa vracal do kolísky svojho detstva. Miloval Selce a ich okolie. Svoju oddanosť a úprimnú lásku k domovine a svojim krajanom vyjadril majster Očenáš pred niekoľkými rokmi vo svojom vystúpení v televíznej relácii Kreslo pre hosťa. Okrem mnohých iných údajov a súvislostí, spojených s jeho pedagogickou a umeleckou činnosťou, spomenul Andrej Očenáš aj svoje prvé odvážne kroky na oživenie kultúrneho života v Selciach. Týmto návratom do svojich mladých rokov oživil u mňa i v myšliach mnohých svojich rodákov spomienky na dramatickú rozprávku Júliusa Zeyera „Radúz a Mahuliena“. Túto náročnú divadelnú hru rozhodol sa ako študent učiteľského ústavu nacvičiť s mladými občanmi Seliec. Pri jej slávnostnom uvedení v Selciach, v roku 1928, sledovali diváci so zatajeným dychom priebeh celej hry, obdivovali herecký „kumšt“ hrdinov tejto tragédie. Na city prítomných divákov mimoriadne pôsobili a mnohých i k slzám dojali melódie zvláštnej skladby, ktorú na tento účel skomponoval mladučký študent Andrej Očenáš. Osobne so svojimi tromi kolegami sprevádzal hudbou dramatickú časť hry. Táto hra sa dostala do hlbokého povedomia celej selčianskej generácie.

Ako mladý učiteľ sa vracal domov na vianočné prázdniny. Tešil sa na svojich blízkych – rodičov, sestry a Selčania sa tešili na neho. Na prvý sviatok vianočný, keď sa v selčianskom kostole konala druhá omša, ľudovo volaná pastierska, vtedajší organista umožnil Andrejovi Očenášovi organovať na tejto bohoslužbe. Prítomnosť a najmä virtuozita hry nášho rodáka na organe, privolali do chrámu nespočetné množstvo veriacich, i tých, ktorí si svoju kresťanskú povinnosť vykonali na Utierni. Starý, rokmi už otrepaný organ na chóre akoby ožil. Očenášove prsty mihali po klaviatúre a striebrošedé píšťaly vyludzovali krásne tóny dnes už neznámych zabudnutých valaských piesní. Keď ľudia vychádzali z kostola, v zadumaní sa ešte vracali k nádherným Očenášovým variáciám na vianočné piesne „Do hory, do lesa valasi ...“, alebo „Očujte, pastieri, noviny radostné ...“. Pri tom sa už tešili na budúcu „pastiersku“ a na stretnutia s majstrom Očenášom.

Pri príležitosti 50. výročia narodenia Andreja Očenáša konala sa v Selciach spomienková slávnosť. Konala sa sí-

ce oneskorene, až v sobotu 11. marca 1961, ale bola o to srdečnejšia, milšia a spontánnejšia. Prítomného jubilanta prišli pozdraviť nielen jeho vrstovníci, ale i starší občania a mládež. Sviatočnú atmosféru tejto chvíle vytvorila prítomnosť a vystúpenie špičkových umelcov Slovenského národného divadla z Bratislavy. S nevšedným záujmom sledovali účastníci slávnosti vystúpenie sólistky opery SND Márie Kišoňovej – Hubovej, husľového virtuóza Aladára Móžiho a klaviristu Miloša Váňu. Po vystúpení týchto umelcov a prejave jubilujúceho profesora Očenáša nasledovali obrovské ovácie. Neopakovateľné zážitky

z tejto oslavy zostali v srdciach ľudí na dlhé roky.

S pocitom hrdosti a hrejivým uspokojením prijali občania Seliec správu, že prezident bývalej ČSSR vyhlásil k 1. máju 1978 Andreja Očenáša za národného umelca. Selčanov toto rozhodnutie zvlášť preto potešilo, že išlo o zadosťučinenie ich krajanovi a že jeho meno dostane sa do povedomia miliónov ľudí.

Výrazom rodolásky Andreja Očenáša bola aj jeho osobná účasť na spomienkovej oslave v Banskej Bystrici 6. apríla 1986. Usporiadali ju kultúrne a umelecké inštitúcie pri príležitosti jeho 75. výročia narodenia. Na stretnutí s predstaviteľmi umeleckých zväzov, občanmi Seliec, priateľmi a mnohými známymi i neznámymi prítomnými hosťami, vyznal sa Očenáš zo svojho úprimného, srdečného vzťahu k domovine, k ľuďom a krásnej prírode stredného Slovenska. Len láska, opravdivá láska k rodnej zemi umožnila národnému umelcovi vytvoriť umelecké hudobné diela veľkého významu. Na tejto, možno povedať poslednej oficiálnej oslave skladateľa, zrodil sa krásny dojímavý odkaz Andreja Očenáša, adresovaný širokej slovenskej verejnosti. Odkaz, či pozdrav obsahuje všetky tie základné myšlienky a vyznania, ktoré Očenáš od svojej mladosti v sebe nosil a ktoré ho v jeho tvorbe inšpirovali. Pán profesor napísal toto:

„Nikdy nezabudnite na ľudí a na miesta, kde bola vaša kolíska, belčov, lebo tam pri vás bola aj vaša mamička a celá rodina. A na rodinu a na prvú studňu života sa nikdy nezabúda. A ani ja som to nikdy nezabudol.“

A tak, ako to v tomto pozdrave Andrej Očenáš myslel, tak aj vždy vo svojom živote konal a v tom je aj jeho veľkosť majstra – umelca.“

Andrej Očenáš na svoju rodnú obec nikdy nezabudol. Ani my nezabúdame na jeho pamiatku, jeho život a dielo, a práve preto chceme v roku 20. výročia úmrtia tohto nášho významného rodáka umiestniť pamätná tabuľa v priestoroch, kde kedysi stál rodný dom Očenášovcov.

Mgr. Zuzana Hrašková

Spomienka na našich rodákov

Ondrej Caban (1813 Selce – 1860 Komjatice)

Katolícky kňaz, národovec, literát a významný národný dejateľ, rodák zo Seliec, ktorého 155. výročie úmrtia si pripomíname v máji tohto roku. Jeho rozsiahlu činnosť si aspoň z časti priblížme v nasledujúcich riadkoch.

Ondrej (Andrej) Ambróz Caban sa narodil 7. decembra 1813 v Selciach v rodine povozníka. Študoval v Banskej Bystrici, v Leviciach a v Ostrihome. Teológiu študoval v trnavskom seminári. Patril medzi usilovných a najšikovnejších žiakov. Jeho národné ctenie sa v seminári ešte väčšmi upevnilo. 22. február 1837 bol pre Ondreja Cabana vytúženým slávnostným dňom. V tento deň bol v Ostrihome vysvätený za kňaza. Po vysviacke sa dostáva za kaplána do Komjatíc. Po sedemročnom kaplánovaní sa 2. mája 1844 stáva komjatickým farárom a bol ním až do svojej smrti. Hoci nikdy na svojich krajanov nezabúdal, možno o ňom hovoriť aj ako o komjatickom národovcovi, pretože celé jeho kňazské a buditel'ské pôsobenie sa uskutočnilo v Komjaticiach.

Ondrej Caban sa v prvom rade venoval pastorácii – vysluhovaní sviatostí a svätenín, duchovnému životu, návštevám farníkov i osvetovému vzdelávaniu svojich veriacich, vyučovaniu náboženstva, farskej administratíve, ľudovému výchovu a boju proti alkoholizmu.

Bol členom spolku Tatrín a patril k tým dejateľom, ktorí sa priklonili k Štúrovmu zavedeniu stredoslovenského nárečia za spisovnú slovenskú reč, k čomu v nemalej miere prispel aj jeho stredoslovenský pôvod. Ondrej Caban patril medzi najvzdelanejších mužov Slovenska. Ovládal slovenský, maďarský, nemecký, latinský, poľský a chorvátsky jazyk slovom i písmom. Cabanova literárna tvorba sa zaraďuje do plejády autorov tzv. moristickej prózy Radlinského skupiny 19. storočia.

Dielo „*Prechádzka po slovenských počiatkových školách*“ uverejnené v časopise Cyrill a Method je fingovanou prechádzkou autora s jeho priateľom po častiach Slovenska za účelom spoznania aktuálneho stavu vtedajšieho školstva. Charakter jednotlivých obcí je vyjadrený v ich názve a zároveň vystihuje starostlivosť každej obce a jej obyvateľov o vlastnú školu (Nedbalice, Starovce, Pokročice, Mrzutice, Leňošice, Trápnice, Velebnice). Najrozsiahlejším a najcennejším Cabanovým dielom je nesporne „*Memorabilia Parochiae Komjath sub Andrea Czaban ab anno Domini 1844*“.

Je to vlastne kronika farnosti počas Cabanovho pôsobenia. Písaná je po latincky a obsahuje nielen opisy udalostí, ktoré sa stali vo farnosti, ale nájdeme v nej i úvahy, osobné postoje a hodnotenie širších politických udalostí doby, v ktorej bola písaná. Ťažisko Cabanovej činnosti je aj v jeho výchovnej a osvetovej práci. Svoju pozornosť venoval škole, a to tak, že presviedčal rodičov o užitočnosti dochádzky ich detí do školy, ktorú zriadil vlastným nákladom.

Popri osvetovej, národnobuditeľskej a literárnej práci venoval sa Caban obnove a zveľaďovaniu farských cirkevných objektov, finančne podporoval dobročinné aktivity, Spolok sv. Vojtecha.

*„S Bohom všetci farníci zostaňte,
S Bohom aj mne dávať neprestaňte.
Hľa, ja duchovný
Váš pastier verný,
Vúle vám včul' dávam,
Bohu odovzávam,
Prosím vás, len nebe mi poprajte,
A nikdy na mňa nazabývajte.“*

To sú slová, ktoré na Zelený štvrtok roku 1860, tušiac svoj skorý koniec, zložil Caban ako „Odpytovanie od farníkov“.

2. mája 1860 predčasne dotieklo srdce Ondreja Cabana. Predčasný skon tohto národovca, rodolúba, statočného syna slovenského národa, dobrého duchovného otca sa hlboko dotkol nielen obyvateľov Komjatíc, ale i jeho krajanov v Selciach a všetkých roduverných občanov slovenskej zeme. Odkaz Ondreja Cabana zachovať dedičstvo našich otcov, učiť svoj národ milovať, chrániť našu ľudozvučnú slovenčinu a nehanbiť sa za našu krásnu vlasť, má nadčasovú platnosť. Bol aktuálny v rokoch poroby a neslobody a je dvojnásobne aktuálny aj dnes.

Andrej Caban umrel pred 155 rokmi v nedožitom 47 roku svojho života.

Životu, dielu, no hlavne odkazu tohto nášho rodáka venujeme **krátku spomienku v nedeľu 3. mája 2015** na svätej omši v Rímskokatolíckom kostole v Selciach, a tiež položením kytice k jeho pamätníku.

Mgr. Zuzana Hrašková

Pripomenuli sme si ...

V utorok 24. marca 2015 o 12:00 hodine sa z príležitosti 70. výročia oslobodenia obce uskutočnil pri pamätníku padlých v I. a II. svetovej vojne pietny akt kladenia vencov. Pamiatku tých, ktorí položili životy za našu slobodu a mier, si prišli uctiť nielen členovia SZPB a zástupcovia staršej generácie, ale aj žiaci našej základnej a materskej školy. Školáci sa zúčastnili aj slávnostného popoludnia, mnohí z nich sami prispeli do hudobno-slovného programu na počesť hrdinov. Za vytvorenie dôstojnej atmosféry patrí naše poďakovanie všetkým účinkujúcim v slávnostnom programe – speváckej folklórnej skupine z Prieochodu a žiakom ZŠ pod vedením pani učiteľky Mgr. Zuzany Hraškovéj.

Vážime si, že sme pri pamätníku mohli stáť s poprednými osobnosťami našej obce i cirkvi – PaedDr. Jánom Chladným, riaditeľom ZŠ, ThDr. Gabrielom Brendzom, PhD., rímskokatolíckym farárom, Mgr. Milenou Kováčovou, riaditeľkou MŠ, Jánom Kupcom, starostom obce, a tiež so zástupcami organizácií v našej obci. Ďakujeme za dovtvorenie slávnostnej atmosféry všetkým zúčastneným i tým, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli k dôstojnej pripomienke týchto davných, no veľmi dôležitých dní. Ako pripomienku na oslobodenie Seliec dokladáme výpis z pamätnej knihy písanej pani Margitou Blaškovou, učiteľkou a neskoršou obecnou kronikárkou.

Oslobodenie obce – 25. marec 1945

Niekoľko dní pred oslobodením obce prišli do dediny maďarskí vojaci. Nejak zvlášť sa nepripravovali na obrannú vojnu. Vyplývalo to aj z toho, že naša dedina sa nachádza vedľa hlavných ústupových ciest na západ. Občania sa zdržiavali väčšinou len v pivniciach a so strachom očakávali ďalšie chvíle. Mladí chlapi sa skrývali v horách tzv. bunkroch.

V predvečer dňa 24. marca 1945 začali dopadať na Breziny, Komárno a Stráňu prvé delostrelecké granáty oslobodzovacej armády. Hľadali miesto odporu, no tie v našom chotári vtedy neboli.

To pamätné historické ráno 25. marca 1945 bolo pekné, slnečné, no zadymené výbuchmi delostreleckých granátov. Bola práve kvetná nedeľa.

Hneď zrána od Dúbravy vnikli oslobodzovacie rumunské a sovietske vojská. Maďarskí vojaci sami zutekali. Dedinou od Priehrady šla hliadka sovietskych vojakov a jedna žena. Správa „Rusi sú už tu“ sa rýchlo šírila. Ľudia vychádzali z pivníc, vítali osloboditeľov a podávali im občerstvenie.

Každému sa uľavilo, ale boj pokračoval. ... nemecké a maďarské vojská sa opäť dobýjali k našej dedine. Dostali sa smerom od Španej Doliny až do Rakytín a rumunské vojská mali vybudovanú obranu na Kajchiari. Tento urputný boj trval až do 5. apríla 1945, kedy sa za pomoci delostrelectva podarilo nepriateľa zatlačiť späť. Pri týchto bojoch zahynuli dvaja sovietskí a dvanásť rumunských vojakov. Boli pochovaní najskôr v našom cintoríne, neskôr boli ich pozostatky vykopané a prevezené do ústredného cintorína vo Zvolene.

Teda až po tejto víťaznej bitke 5. apríla 1945 boli nepriateľské vojská vyhnané z nášho chotára a občania začali prežívať slobodné povojnové dni. V dedine sa ubytovali frontové zálohy rumunskej armády, ktoré v našom chotári prevádzali intenzívny výcvik. Ukončenie vojny bolo pre našich občanov radostným dňom. Rozozvučali sa zvony na kostolnej veži, bolo počuť streľbu a všade bolo radosti nad tým, že útrapy vojny sa na svete skončili. Rumunské vojská odišli z dediny 11. mája 1945 a občania sa začali zaoberať bežnými prácami.“

Anna Luptáková

Pribudol nový občan

„Z rannej rosy, spektra farieb, z vône krehkých ruží,
prišlo na svet niečo krásne, po čom človek túži.“

Matúš Lizák

Opustili naše rady

„Kto ho poznal, spomenie si,
kto ho mal rád, nezabudne.“

Ján Vereš

Anna Lóhová

Milan Hanko

Mária Ivaničová

Pod'akovanie

Chceme sa poďakovať vedeniu stolnotenisového tímu – aktívnym hráčom pinpongu, že nám umožnili spríjemniť si dlhé zimné večery športom a niečo urobiť pre svoje zdravie.

Ďakujú čakatelia na registráciu: J. Šúrová, M. Mešková, M. Miklošová a mladí nádejní reprezentanti: Benjamín a Jakub Túry, Juraj Maruniak, Adam Valaštan, Jakub Rusko...

Naši jubilanti

„Zlatých kvetov plnú náruč k Tvojmu sviatku chcem Ti dať,
veľa zdravia, šťastia, lásky ešte k tomu chcem Ti priat.“

V mesiaci marec, apríl narodeniny slávia

pán/pani:

60 rokov – Ján Mesík, Libuša Ondrášová,

65 rokov – Jozef Strečok, Anna Patrášová, Viera Pinková, Elena Vrábová, Juraj Vráb, Anna Patrášová, Stanislav Mikloš, Pavel Mesík, Ing. Juraj Sabol, Ľudmila Vašková,

70 rokov – Alžbeta Glósová, Marta Mesíková, Anna Vrbická, Anna Blašková, Viera Kocúrová, Anna Patrášová,

75 rokov – Anna Urbasová, Mária Šovčíková, Ladislav Patráš, Dušan Blaško,

80 rokov – Mária Baranová, Mária Mesíková, Anna Mesíková, Ján Rusko,

81 rokov – Jozef Mesík, Agnesa Husárová, Božena Filipková,

82 rokov – Pavel Mesík,

83 rokov – Mária Cabanová, Zita Blašková,

84 rokov – Magdaléna Strečková, Oľga Delinová,

85 rokov – Alžbeta Cabanová, Emília Hlinková, Mária Moncoľová,

86 rokov – Veronika Rusková,

87 rokov – Jozef Kmeť, Jozef Augustín,

88 rokov – Alžbeta Patrášová,

92 rokov – Helena Bosmanová.

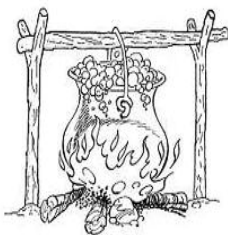
Všetko najlepšie!

Pripravujeme

Všetci, kto sa už tešíte na tohtoročné „kutle“ nezabudnite, že v tomto roku sa uskutoční jubilejný 10. ročník Kutliarskeho dňa. V sobotu 13. júna 2015 budú na vás čakať v priestoroch futbalového ihriska nielen priatelia a známi, ale aj súťaž vo varení držíek, gazdovský dvor, vystúpenie súborov, počúvanie hudby, tanec, ochutnávka špecialít, prehliadka výrobkov domácich remeselníkov a umelcov a iné zaujímavosti. Prídu aj majstri, ktorí chcú prezentovať svoje výrobky alebo vyskúšať svoju zručnosť a majstrovstvo kuchárskeho umenia vo varení kutlov.

Tešíme sa na vašu účasť.

Anna Luptáková

MS SČK oznamuje ... Zhodnotili sme rok 2014

MS SČK na výročnej schôdzi dňa 10.3.2015 zhodnotil svoju činnosť za uplynulý rok. Na schôdzi boli Miestnym spolkom SČK v Selciach a Obecným úradom v Selciach odmenení darcovia krvi: diamantovú Janského plaketu dostal pán Michal Krajčí za 81 odberov, bronzovú plaketu dostala pani Anna Očenášová (10 odberov) a páni Ivan Kocúr (12 odberov), Peter Placek (11 odberov), Vladimír Caban (13 odberov), Vladimír Homola zo Slovenskej Ľupče (11 odberov). Odmeneným aj ostatným darcom ďakujeme za ich ušľachtilý a humaný čin.

Na schôdzi vystúpila so zdravotnou prednáškou naša všeobecná lekárka MUDr. Katarína Pešoutová. Zúčastneným sa prihovril starosta obce Selce pán Ján Kupec. Schôdzu obohatili kultúrnym programom žiaci Základnej školy v Selciach pod vedením pani učiteľky Mgr. Anny Kapustovej, ktorej ďakujeme za doterajšiu činnosť. Ďakujeme aj žiakom ZŠ v Selciach.

Anna Smatanová, predsedníčka MS SČK